

Uit de pastorie – week 11

Wat achter ons ligt

Het was een genot om zondagavond ruim 30 kerkgangers in de kerk te zien. Gemeenteleden die ik al maanden niet meer gezien had, en die elkaar misschien ook al in geen maanden gezien hadden. Voor mijn gevoel was het gewoon 'vol', al waren er nog honderden plekken leeg. Nog even volhouden, gemeente, totdat we weer onbelemmerd en met regelmaat naar de kerk kunnen gaan! En daarna ook volhouden, natuurlijk. Het lijkt me belangrijk om van meet af aan weer de vaste discipline van de zondagse kerkgang op te pakken, liefst beide diensten. Want kerkgang is geen keuze, zij behoort tot het gebinte van het christenleven, evenals het gebed en het lezen van het Woord. De Heilige Geest stort mét de liefde van Christus ook het verlangen naar Zijn dienst in onze harten uit.

Ik zou ook alvast iets anders in de week willen leggen: door het uitzenden van kerkdiensten via internet zijn er ongetwijfeld ook mensen 'aangehaakt', mensen bij u en mij uit de straat die (mogelijk uit verveling, maar wellicht ook uit verlangen) de kerkdiensten zijn gaan volgen. Misschien wel mensen die al jaren niet meer gingen, om wat voor reden dan ook. Zoals Nicodemus in de nacht bij Jezus kwam (Joh.3:1) om ongemerkt Zijn onderwijs te ontvangen, zo kunnen zij 'ongemerkt voor de buitenwereld' toch Jezus' stem horen. De drempel om weer echt naar de kerk te gaan, is voor hen soms erg hoog. Hoe kunnen we ook deze stille luisteraars en zoekers laagdrempelig uitnodigen om weer echt in de diensten te komen? Ik hoop daar in de diensten zelf een keer aandacht aan te geven, maar wellicht kunnen we als gemeenteleden daar ook een zegenrijke rol in vervullen. Vanuit het geloof dat de Heere álle omstandigheden (ook corona) kan gebruiken om mensen aan Zijn voeten te brengen en aan Zijn gemeente toe te voegen!

Wat voor ons ligt

Komende zondag, en de zondag daarna, hopen wij het heilig Avondmaal te vieren. Wat hebben we daar naar uitgezien! Als het mogelijk is, zal er op deze zondagen ook een (extra) middagdienst zijn met de bediening van het sacrament. De middag- en avonddienst zullen in dat geval identiek zijn wat de preek en de liturgie betreft. Nu we in de lijdenstijd vanuit het Woord zo bepaald worden bij de weg die de Heere Jezus als enige Middelaar gaat, komt de vraag naar ons toe: 'En u, wie zegt u dat Ik ben?' Wie is deze lijdende Knecht des Heeren voor u en jou? Wat betekent Zijn lijden en sterven voor u en jou? Is Hij de volmaakte Zaligmaker, de Enige Die jou redden kan, de enige Die jou leiden kan? Of is Hij het niet...? Nu merkten we zondagavond in de voorbereiding al dat we vaak op Petrus lijken. Met woorden en daden verloochenen we de Heere zo vaak. En dan aan het Avondmaal gaan? Zulke lafaards, zulke huichelaars?! Maar waar de discipel zijn Meester verloochende, verloochende de Meester Zijn discipel niet. En daarom kon Petrus zijn berouw bij Christus kwijt. Kon hij terugkomen, nu zonder zelfoverschatting en zonder geloof in zichzelf. Met de belijdenis: ik moet het helemaal van mijn Heiland en Koning hebben. We bidden elkaar een rijke zondag toe, met veel zicht op Hem. Waar de preken over gaan, weet ik op dit moment nog niet. In ieder geval laten we ons leiden door het lijdensevangelie zoals de evangelist Johannes het ons overgeleverd heeft.

Ten slotte

Uit de pastorie een hartelijke groet aan u en jullie allen, mede namens mijn vrouw en onze pastorale werkers. Dat laatste gaat trouwens binnenkort behoorlijk veranderen. Broeder Neervoort zal op 31 maart zijn werk in Elburg en Oostendorp beëindigen, en broeder Scherphof zal vanaf 1 mei nog maar voor de helft aan de gemeente verbonden zijn. De kerkenraad beraadt zich op de vervulling van die halve vacature, in het geloof dat de HEERE zal voorzien. Heeft Hij ons ooit beschaamd?

Uw A.J.M.